Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PEDRO CRUZ VILLALÓN
prednesené 25. júna 2015 [1]

Vec C-230/14

Weltimmo s.r.o.
proti
Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Kúria (Maďarsko)]

„Ochrana osobných údajov — Smernica 95/46/ES — Článok 4 ods. 1 a článok 28 ods. 1, 3 a 6 — Prevádzkovateľ spracúvajúci údaje usadený na území iného členského štátu — Určenie uplatniteľného práva a príslušného dozorného orgánu — Právomoci dozorného orgánu — Sankčná právomoc — Pojem ‚spracovanie údajov'"

1. Prejudiciálne otázky, ktoré predkladá Kúria (Najvyšší súd Maďarska), majú svoj pôvod v spore medzi Magyar Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (ďalej len „maďarský Úrad na ochranu údajov") a spoločnosťou registrovanou na Slovensku, ktorá prevádzkuje „internetovú stránku" sprostredkujúcu nehnuteľnosti, na ktorej uverejňuje inzeráty na nehnuteľností nachádzajúce sa na území Maďarska.

2. Prejednávaná vec, ako bola opísaná vyššie, poskytuje Súdnemu dvoru ďalšiu príležitosť na to, aby sa vyjadril k otázke určenia práva uplatniteľného na spracovanie osobných údajov v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46/ES o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov [2], ktorého výklad už podal v rozsudku Google Spain a Google [3]. Okrem toho vzniklo v prejednávanej veci aj niekoľko doteraz neriešených otázok, ktoré sa týkajú jednak určenia príslušného dozorného orgánu, jednak vnútroštátneho práva uplatniteľného týmto orgánom a jeho právomoci konať, predovšetkým pokiaľ ide o právomoc ukladať sankcie.

I – **Právny rámec**

A – *Právo Únie*

3. Smernica 95/46 stanovuje niekoľko kritérií, podľa ktorých sa má určiť právo uplatniteľné na spracovanie osobných údajov. V odôvodnení 18 tejto smernice sa uvádza, že „… aby sa zabezpečilo, že jednotlivci nebudú zbavení ochrany, na ktorú majú nárok podľa tejto smernice, bude sa musieť každé spracovanie osobných údajov v spoločenstve vykonávať v súlade s právom jedného z členských štátov;… v tejto súvislosti sa spracovanie vykonávané v zodpovednosti kontrolóra [prevádzkovateľa – *neoficiálny preklad*], ktorý je ustanovený v členskom štáte, bude riadiť právom tohto štátu".

1 — Jazyk prednesu: španielčina.

2 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 24. októbra 1995 (Ú. v. ES L 281, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355, ďalej len „smernica 95/46").

3 — C-131/12, EU:C:2014:317.

4. V odôvodnení 19 smernice 95/46 sa ďalej uvádza, že „… založenie takejto inštitúcie [usadenie sa – *neoficiálny preklad*] na území členského štátu predpokladá účinné a skutočné vykonávanie činnosti prostredníctvom stabilných dohôd [prostredníctvom stálej prevádzkarne – *neoficiálny preklad*]; keďže právna forma takejto inštitúcie [prevádzkarne – *neoficiálny preklad*], či je to pobočka, alebo dcérska spoločnosť s právnou subjektivitou, nie je určujúcim činiteľom z tohto hľadiska…“. V tom istom odôvodnení sa ďalej uvádza, že „ak je jeden kontrolór [prevádzkovateľ – *neoficiálny preklad*], resp. inštitúcia, ktorá spracovanie riadi, zavedený [usadený – *neoficiálny preklad*] na území niekoľkých členských štátov, najmä prostredníctvom dcérskych spoločností, potom tento kontrolór [prevádzkovateľ – *neoficiálny preklad*] musí zabezpečiť, aby nedošlo k obchádzaniu vnútroštátneho práva, aby každý z podnikov spĺňal povinnosti uložené vnútroštátnym právom, ktoré je uplatniteľné na jeho činnosti“.

5. Článok 4 ods. 1 smernice 95/46, ktorého písmeno a) je relevantné na účely prejednávaného sporu a ktorý predstavuje právne ustanovenie týkajúce sa práva uplatniteľného na spracovanie údajov, stanovuje:

„1. Každý členský štát uplatňuje vnútroštátne ustanovenia, ktoré prijme na základe tejto smernice, na spracovanie osobných údajov tam, kde:

a) sa spracovanie vykonáva v kontexte činností ustanovenia [prevádzkarne – *neoficiálny preklad*] kontrolóra [prevádzkovateľa – *neoficiálny preklad*] na území členského štátu; keď je tá istá inštitúcia, ktorá riadi spracovanie, ustanovená [keď je ten istý prevádzkovateľ usadený – *neoficiálny preklad*] na území niekoľkých členských štátov, musí prijať nevyhnutné opatrenia, aby zaistila, že každé z týchto ustanovení [každá z týchto prevádzkarní – *neoficiálny preklad*] je v súlade so záväzkami, ktoré predpisuje uplatniteľn[é] vnútroštátn[e] práv[o];

…“

6. Článok 28, ktorý predstavuje ustanovenie týkajúce sa dozorných orgánov v oblasti ochrany údajov, upravuje v odsekoch 1, 3, 4 a 6 toto:

„1. Každý členský štát zabezpečí, aby jeden alebo viac štátnych orgánov bolo zodpovedných za monitorovanie uplatňovania ustanovení v rámci jeho územia, prijatých členskými štátmi v súlade s touto smernicou.

Tieto orgány konajú s úplnou nezávislosťou vo vykonávaní im zverených funkcií. [Tieto orgány pri vykonávaní zverených funkcií konajú úplne nezávisle – *neoficiálny preklad*]

…

3. Každý je zabezpečený najmä [Každý dozorný orgán má najmä – *neoficiálny preklad*]:

— vyšetrovacími právomocami [vyšetrovacie právomoci – *neoficiálny preklad*], ako sú práva prístupu k údajom, tvoriacich záležitosť subjektu [tvoriace predmet – *neoficiálny preklad*] operácií spracovania a práva zbierať všetky nevyhnutné informácie pre plnenie jeho kontrolných povinností,

— efektívnymi právomocami [efektívne právomoci – *neoficiálny preklad*] intervencie, ako sú napríklad doručenie stanovísk pred vykonaním operácii spracovania, podľa článku 20 a zabezpečenie príslušného zverejnenia takýchto stanovísk, nariadenie zablokovania, vymazania alebo zničenia údajov, uvalenie dočasného alebo úplného zákazu na spracovanie, upozornenie alebo pripomenutie kontrolórovi [prevádzkovateľovi – *neoficiálny preklad*], alebo oznámenie záležitosti vnútroštátnemu parlamentu alebo iným politickým inštitúciám,

— právomoc zaoberať sa právnymi postupmi tam, kde sa porušili vnútroštátne ustanovenia prijaté v súlade s touto smernicou alebo dať tieto porušenia do pozornosti súdnych orgánov.

Proti rozhodnutiam dozorného orgánu, ktoré vznesú žalobcovia je možné odvolať sa prostredníctvom súdov [Proti rozhodnutiam dozorného orgánu, ktoré spôsobujú ujmu, je možné podať opravný prostriedok na súd – *neoficiálny preklad*].

4. Každý dozorný orgán si vypočuje nároky uplatňované každou osobou alebo každou asociáciou predstavujúcou túto osobu, týkajúce sa ochrany jeho práv a slobôd vzhľadom na spracovanie osobných údajov. Príslušná osoba je informovaná o výsledku žaloby [Na každý dozorný orgán sa môže obrátiť akákoľvek osoba alebo združenie zastupujúce túto osobu so žiadosťou o ochranu svojich práv a slobôd súvisiacich so spracovaním osobných údajov. Príslušná osoba je informovaná o výsledku žiadosti – *neoficiálny preklad*].

Každý dozorný orgán si vypočuje najmä nároky na kontrolu zákonnosti spracovania údajov, uplatnené každou osobou [Na dozorný orgán sa môže obrátiť akákoľvek osoba so žiadosťou o kontrolu zákonnosti spracovania – *neoficiálny preklad*], keď sa uplatňujú vnútroštátne ustanovenia prijaté v súlade s článkom 13 tejto smernice. Táto osoba je v každom prípade informovaná o tom, že sa kontrola uskutočnila.

…

6. Každý kontrolný [dozorný – *neoficiálny preklad*] orgán je kompetentný, bez ohľadu na príslušné vnútroštátne právo uplatniteľné na spracovanie, vykonávať na území svojho členského štátu právomoci jemu udelené v súlade s odsekom 3. Každý orgán môže byť požiadaný orgánom iného členského štátu, aby uplatnil svoje právomoci.

Dozorné orgány navzájom spolupracujú do miery, nevyhnutnej na plnenie svojich povinností, najmä výmenou všetkých užitočných informácií.

…“

B – *Maďarské právo*

7. Zákon č. CXII z roku 2011 o práve na sebaurčenie v oblasti informácií a o slobodnom prístupe k informáciám (2011. évi CXII. törvény az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011; ďalej len „infozákon“) je vnútroštátny predpis, ktorým bola prebratá smernica 95/46 do vnútroštátneho právneho poriadku.

8. Ustanovenie § 2 infozákona upravuje:

„1. Do pôsobnosti tohto zákona patrí každé spracovanie a správa údajov uskutočnené na území Maďarska v súvislosti s údajmi fyzických osôb, ako aj s údajmi verejného záujmu alebo s údajmi dostupnými z dôvodov verejného záujmu.

2. Tento zákon sa vzťahuje tak na spracovanie, ako aj na správu údajov, ktoré sa uskutočňujú buď úplne alebo čiastočne automatickými prostriedkami, alebo manuálne.

3. Ustanovenia tohto zákona treba uplatniť, ak prevádzkovateľ, ktorý spracováva osobné údaje mimo územia Európskej únie, poverí správou údajov správcu, ktorý má na území Maďarska sídlo alebo prevádzkareň, pobočku, bydlisko alebo pobyt, alebo používa nejaké zariadenie umiestnené na tomto území okrem prípadu, ak sa toto zariadenie používa iba na účely tranzitu cez územie Európskej únie. Taký prevádzkovateľ musí ustanoviť zástupcu na území Maďarska.“

9. Ustanovenie § 3 infozákona stanovuje, že na účely použitia tohto zákona sa rozumie:

„9. ‚prevádzkovateľ' (‚adatkezelő') znamená fyzickú alebo právnickú osobu alebo združenie bez právnej subjektivity, ktoré samo alebo spolu s inými určuje účel spracovania údajov, prijíma rozhodnutia o ich spracovaní (vrátane prostriedkov použitých na tento účel) a vykonáva ich samo alebo prostredníctvom správcu (‚adatfeldolgozó');

10. ‚spracovanie údajov' (‚adatkezelés') znamená akúkoľvek operáciu alebo súbor operácií uskutočnených na údajoch, bez ohľadu na použitý postup, najmä zber, získavanie, zaznamenávanie, usporadúvanie, uskladnenie, úpravu, využívanie, vyžadovanie, prenos, uverejnenie, porovnanie alebo vzájomné prepojenie, zablokovanie, výmaz alebo zničenie, ako aj bránenie inému využívaniu údajov, zhotovovaniu fotografií, zvukových alebo obrazových záznamov alebo zaznamenávaniu fyzických znakov, ktoré slúžia na identifikáciu osôb (napríklad odtlačky prstov alebo dlane, vzorky DNA alebo obraz dúhovky);

11. ‚prenos údajov' znamená poskytnutie údajov určitej tretej osobe;

…

17. ‚správa údajov' (‚adatfeldolgozás') znamená vykonávanie technických úloh v súvislosti s operáciami spracovania údajov, bez ohľadu na metódu a prostriedok použitý na uskutočnenie operácií, ako aj miesto, na ktorom sa vykonávajú, pokiaľ sa technické úlohy vykonávajú na údajoch;

18. ‚správca' (‚adatfeldolgozó') znamená fyzickú alebo právnickú osobu alebo združenie bez právnej subjektivity, ktoré na základe zmluvy – vrátane zmlúv uzavretých na základe zákonného príkazu – vykonáva správu údajov;

…"

II – **Skutkový stav a konanie vo veci samej**

10. Prejednávaná prejudiciálna otázka bola nastolená v súvislosti s kasačným opravným prostriedkom podaným na Kúria proti rozsudku, ktorý vydal Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Správny a pracovný súd v Budapešti) v správnom spore v oblasti ochrany údajov vedenom medzi spoločnosťou Weltimmo s.r.o. (ďalej len „Weltimmo") a maďarským Úradom na ochranu údajov.

11. Weltimmo je spoločnosť so sídlom na Slovensku, ktorá prevádzkuje internetovú stránku sprostredkujúcu predaj nehnuteľností. Jej činnosť spočíva v prevádzke vyššie uvedenej internetovej stránky, na ktorej uverejňuje inzeráty nehnuteľností nachádzajúcich sa na území Maďarska. Tieto inzeráty sú na obdobie jedného mesiaca pre inzerentov bezplatné a následne je ich uverejnenie spoplatňované. Mnohí inzerenti požiadali e-mailom o vymazanie svojich inzerátov aj osobných údajov, pretože si nepriali prejsť po prvom mesiaci na platenú službu. Weltimmo však týmto žiadostiam nevyhovela a svoje služby následne fakturovala. Keďže tieto faktúry neboli uhradené, poskytla Weltimmo osobné údaje inzerentov spoločnostiam, ktoré sa zaoberajú vymáhaním pohľadávok.

12. Na základe sťažností podaných inzerentmi rozhodol maďarský Úrad na ochranu údajov o svojej príslušnosti a o uplatniteľnosti vnútroštátneho zákona (podľa § 3 ods. 10 infozákona sa zber údajov považuje za spracovanie údajov) a uložil pokutu desať miliónov maďarských forintov (HUF). Weltimmo napadla toto rozhodnutie na Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, ktorý síce nespochybnil príslušnosť úradu na ochranu údajov, ani uplatniteľné právo, avšak správne rozhodnutie zrušil preto, že niektoré skutočnosti, ktoré v ňom boli uvedené, neboli dostatočne objasnené.

13. Weltimmo sa vo svojom kasačnom opravnom prostriedku okrem iného domáha, aby sa rozhodlo, že nie je potrebné vykonať žiadne ďalšie objasnenie skutkového stavu, pretože podľa článku 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46 nemá maďarský Úrad na ochranu údajov právomoc viesť konanie a uplatniť maďarské právo na poskytovateľa služieb usadeného v inom členskom štáte, pričom v tejto súvislosti uvádza predovšetkým to, že podľa článku 28 ods. 6 smernice 95/46 by mal maďarský Úrad na ochranu údajov požiadať príslušný úrad na ochranu údajov na Slovensku, aby viedol konanie proti žalobkyni.

14. Na účely odôvodnenia svojej príslušnosti a uplatniteľnosti maďarského práva maďarský Úrad na ochranu údajov v konaní vo veci samej tvrdí, že Weltimmo má „maďarskú kontaktnú osobu“, konkrétne jedného z vlastníkov tejto spoločnosti, ktorý má maďarskú štátnu príslušnosť a ktorý túto spoločnosť zastupoval v správnom konaní, ako aj vo vnútroštátnom súdnom konaní. Okrem toho uvádza, že vlastníci spoločnosti Weltimmo majú bydlisko v Maďarsku. V každom prípade sa tento úrad domnieva, že jeho právomoc vyplýva z článku 28 ods. 6 smernice 95/46 bez ohľadu na uplatniteľné právo.

III – **Prejudiciálne otázky a konanie pred Súdnym dvorom**

15. Za týchto okolností dospel Kúria k názoru, že relevantné ustanovenia smernice 95/46 nie sú dostatočné jasné, a preto uznesením z 22. apríla 2014, ktoré bolo Súdnemu dvoru doručené 12. mája 2014, položil tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 28 ods. 1 smernice… 95/46… vykladať v tom zmysle, že vnútroštátna právna úprava členského štátu sa môže na území tohto štátu uplatniť na prevádzkovateľa usadeného výlučne v inom členskom štáte, ktorý prevádzkuje internetovú stránku sprostredkujúcu nehnuteľnosti a ponúka formou inzercie okrem iného nehnuteľnosti nachádzajúce sa na území prvého uvedeného členského štátu, pričom vlastníci nehnuteľností poskytli svoje osobné údaje prostriedku (serveru) na uskladnenie a spracovanie údajov, ktorý patrí prevádzkovateľovi internetovej stránky a nachádza sa v inom členskom štáte?

2. Má sa článok 4 ods. 1 písm. a) smernice o ochrane údajov vzhľadom na jej odôvodnenia 18 až 20 a jej článok 1 ods. 2 a článok 28 ods. 1 vykladať v tom zmysle, že [maďarský Úrad na ochranu údajov] nemôže uplatniť maďarský zákon o ochrane údajov ako vnútroštátne právo na prevádzkovateľa internetovej stránky sprostredkujúcej nehnuteľnosti usadeného výlučne v inom členskom štáte, a to ani v prípade, ak tento prevádzkovateľ ponúka formou inzercie okrem iného maďarské nehnuteľnosti, ktorých vlastníci poskytli – pravdepodobne z územia Maďarska – údaje o svojich nehnuteľnostiach prostriedku (serveru) na uskladnenie a spracovanie údajov, ktorý patrí prevádzkovateľovi internetovej stránky a nachádza sa v inom členskom štáte?

3. Je na účely výkladu relevantné, že služba poskytovaná prevádzkovateľom údajov, ktorý prevádzkuje internetovú stránku, smeruje na územie iného členského štátu?

4. Je na účely výkladu relevantné, že údaje o nehnuteľnostiach nachádzajúcich sa na území iného členského štátu a osobné údaje vlastníkov boli skutočne odovzdané z územia tohto iného členského štátu?

5. Je na účely výkladu relevantné, že osobné údaje súvisiace s uvedenými nehnuteľnosťami sú osobnými údajmi občanov iného členského štátu?

6. Je na účely výkladu relevantné, že vlastníci spoločnosti usadenej na Slovensku majú bydlisko v Maďarsku?

7. Ak z odpovedí na predchádzajúce otázky vyplynie, že maďarský Úrad na ochranu údajov môže prejednať vec, no nemôže uplatniť vnútroštátne právo, ale musí uplatniť právo členského štátu sídla, má sa článok 28 ods. 6 smernice o ochrane údajov vykladať v tom zmysle, že maďarský Úrad na ochranu údajov môže vykonávať právomoci stanovené v článku 28 ods. 3 smernice o ochrane údajov len v súlade s právnymi predpismi členského štátu sídla, a preto nie je oprávnený uložiť pokutu?

8. Možno vychádzať z toho, že pojem ‚adatfeldolgozás' [správa údajov] použitý tak v článku 4 ods. 1 písm. a), ako aj v článku 28 ods. 6 [maďarského znenia] smernice o ochrane údajov je totožný s pojmom ‚adatkezelés' [spracovanie údajov] použitým v terminológii uvedenej smernice?"

16. Písomné pripomienky predložili maďarská vláda, slovenská vláda, vláda Spojeného kráľovstva, maďarský Úrad na ochranu údajov a Európska komisia. Na pojednávaní 12. marca 2015 sa zúčastnili maďarská vláda, slovenská vláda, poľská vláda, maďarský Úrad na ochranu údajov a Európska komisia.

IV – **Analýza**

17. Rozličné prejudiciálne otázky, ktoré podal Kúria, sa týkajú dvoch problémov, ktoré sú síce predostreté vo vzájomnej súvislosti, mali by sa však posudzovať samostatne – čo vyplýva aj z písomných a ústnych pripomienok prednesených počas konania pred Súdnym dvorom – a konkrétne problému práva uplatniteľného na spracovanie údajov a problému určenia príslušného dozorného orgánu. Z tohto dôvodu rozdelím svoje úvahy v podstate na dve časti. Najprv sa budem zaoberať otázkou práva uplatniteľného na spracovanie údajov a až potom otázkou „usadenia", pričom preskúmam spoločne prvú až šiestu otázku. Potom preskúmam otázky týkajúce sa určenia príslušného dozorného orgánu a jeho právomocí – čo povedie aj k preskúmaniu otázky týkajúcej sa možného rozporu medzi príslušným dozorným orgánom a uplatniteľným právom – (siedma otázka). A napokon sa budem venovať terminologickému problému, na ktorý upozorňuje ôsma prejudiciálna otázka.

A – *O otázke práva uplatniteľného na spracovanie údajov a o pojme usadenia (prvá až šiesta prejudiciálna otázka)*

18. Podstatou prvej až šieste prejudiciálnej otázky, ktoré predkladá Kúria a ktoré treba preskúmať spoločne, je to, či sa článok 4 ods. 1 písm. a) a článok 28 ods. 1 smernice 95/46 môže vykladať v tom zmysle, že za takých okolností, aké nastali v spore v konaní vo veci samej, umožňujú, aby sa uplatnil maďarský zákon o ochrane údajov a aby ho uplatnil maďarský Úrad na ochranu údajov na prevádzkovateľa internetovej stránky usadeného výlučne v inom členskom štáte. V tejto súvislosti sa Kúria ďalej pýta na význam niektorých zvláštnych faktorov, napríklad okolnosti, že služby poskytované uvedeným podnikom sú zamerané na územie iného členského štátu, ako aj miesta, z ktorého boli uložené údaje týkajúce sa nehnuteľností, štátnej príslušnosti dotknutých osôb alebo okolnosti, že vlastníci spoločnosti majú bydlisko v Maďarsku.

19. Kúria vo svojich prvých dvoch otázkach odkazuje na článok 28 ods. 1, ako aj na článok 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46. Domnievam sa však, že preskúmanie prvého z týchto ustanovení nie je na účely odpovede na otázky uvedeného súdu vôbec nutný. Článok 28 ods. 1 totiž stanovuje iba to, že „každý členský štát zabezpečí, aby jeden a alebo viac štátnych orgánov bolo zodpovedných za monitorovanie uplatňovania ustanovení v rámci jeho územia, prijatých členskými štátmi v súlade s touto smernicou". Domnievam sa preto, že na účely určenia uplatniteľného práva nie je toto ustanovenie relevantné. Po prvé a z hľadiska systematiky treba uviesť, že článok 28 je súčasťou kapitoly VI smernice 95/46, ktorá sa netýka problematiky uplatniteľného práva, ale sa zameriava na úpravu dozorných orgánov a pracovnej skupiny na ochranu osôb v súvislosti so spracovaním osobných údajov. Po druhé z doslovného znenia článku 28 ods. 1 smernice 95/46 nemožno vyvodiť žiadne ďalšie

kritérium na určenie práva uplatniteľného na spracovanie údajov. Toto ustanovenie tak neobsahuje žiaden prvok, ktorého výklad by nám umožnil dospieť k inej odpovedi na otázku týkajúcu sa určenia uplatniteľného práva, než aká vyplýva z kritérií uvedených v článku 4 tejto smernice, ktorého cieľom je upraviť konkrétne otázku uplatniteľného práva.

20. Ak sa teda teraz sústredíme na článok 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46, treba najprv poznamenať, že pripomienky prednesené počas konania, ako aj pripomienky predložená v písomnej časti konania, zhodne poukazujú na význam tohto ustanovenia pre poskytnutie odpovede na otázky týkajúce sa uplatniteľného práva a tiež na to, že je obzvlášť dôležité určiť miesto usadenia sa spoločnosti Weltimmo.

21. Problematika práva uplatniteľného na cezhraničné situácie v oblasti spracovania údajov sa v medzinárodnom kontexte rieši už niekoľko desaťročí. [4] Článok 4 smernice 95/46, ktorý sa zameriava na určenie uplatniteľného vnútroštátneho práva, je prvým ustanovením, v ktorom sa podarilo zaviesť určité pravidlo, podľa ktorého sa má určiť právo, ktoré je v danej oblasti uplatniteľné. [5] Toto ustanovenie zavádza niekoľko kritérií, na základe ktorých možno určiť uplatniteľnosť vnútroštátneho práva prijatého na účely prebratia smernice 95/46, čím sa súčasne nepriamo vymedzuje aj územná pôsobnosť smernice 95/46 (ktorá vyplýva z určenia uplatniteľnosti spomenutých vnútroštátnych ustanovení).

22. Pre situácie, v ktorých je relevantná otázka uplatniteľnosti práva jednotlivých členských štátov Únie, má zvláštny význam článok 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46, v ktorom sa stanovuje, že „každý členský štát uplatňuje vnútroštátne ustanovenia, ktoré prijme [6] na základe tejto smernice, na spracovanie osobných údajov tam, kde a) sa spracovanie vykonáva v kontexte činností ustanovenia [prevádzkarne – *neoficiálny preklad*] kontrolóra [prevádzkovateľa – *neoficiálny preklad*] na území členského štátu“.

23. Článok 4 ods. 1 písm. a) má tak dvojakú funkciu. Po prvé umožňuje, aby sa mohlo právo Únie uplatňovať prostredníctvom práva určitého členského štátu Únie, pokiaľ je spracovanie údajov vykonávané výlučne „v kontexte“ činností prevádzkarne nachádzajúcej sa na území daného štátu, a o to viac vtedy, ak je spracovanie údajov „v pravom zmysle slova“ vykonávané v niektorom treťom štáte (ako to bolo vo veci Google Spain a Google [7]). Po druhé toto ustanovenie slúži ako pravidlo, podľa ktorého možno určiť, ktoré právo je uplatniteľné medzi členskými štátmi (čo je otázka, ktorou sa teraz zaoberáme). V tejto situácii predstavuje článok 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46 ustanovenie, ktoré určuje uplatniteľné právo ako kolíznu normu vo vzťahoch *medzi* právnymi úpravami jednotlivých členských štátov.

24. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že otázky, ktoré predkladá vnútroštátny súd, sa týkajú prevádzkovateľa internetovej stránky sprostredkujúcej nehnuteľnosti usadeného *výlučne* v inom členskom štáte – čo však maďarský dozorný orgán popiera. Podľa názoru Spojeného kráľovstva je zjavné, že za právo uplatniteľné na prejednávanú vec treba považovať právo členského štátu usadenia, ktorým je v prejednávanej veci Slovensko, a že maďarský úrad nie je oprávnený uplatniť ustanovenia svojho vnútroštátneho práva. Komisia v tom istom duchu zdôrazňuje, že bez ohľadu na to, či by mohlo byť uplatnenie maďarského práva prípustné, pokiaľ by sa vychádzalo z toho, že žalobkyňa je usadená na maďarskom území, Kúria oznámil, že daný podnik je v tomto prípade usadený výlučne v inom členskom štáte.

4 — Za všetky pozri RIGAUX, F.: La loi applicable à la protection des individus à l'égard du traitement automatisé des données à caractère personnel. In: *Revue critique de droit international privé*, 1980, s. 443 až 478.

5 — BYGRAVE, L.: Determining applicable law pursuant to European Data Protection Legislation. In: *Computer Law and Security Report*, č. 16, 2000, s. 252.

6 — V tejto súvislosti obsahuje španielsky preklad tohto ustanovenia malú chybu, keďže sloveso je uvedené v jednotnom čísle. Zjavne to potvrdzujú iné jazykové verzie: „each Member State shall apply the national provisions it adopts pursuant to this Directive…“, „chaque État membre applique les dispositions nationales qu'il arrête en vertu de la présente directive“, atď.

7 — C-131/12, EU:C:2014:317.

25. Ak sa teda uvažuje v širších súvislostiach, než aké vyplývajú zo skutkového posúdenia skutočného miesta usadenia, ako je obsiahnuté v znení prejudiciálnych otázok, možno tak z tretej až šiestej otázky, ktoré predkladá Kúria, vyvodiť, že vnútroštátny súd má určité pochybnosti, pokiaľ ide o pojem „usadenie“ v zmysle smernice 95/46 ako pojmu, ktorého povaha nemusí byť čisto formálna. Z tohto dôvodu sa domnievam, že ak sa má poskytnúť užitočná odpoveď na prvú až šiestu otázku, treba určiť, podľa akých kritérií sa má zistiť, či ide o spracovanie údajov, ktoré sa vykonalo „v kontexte činností kontrolóra [*prevádzkovateľa – neoficiálny preklad*]“ na maďarskom území v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46.

26. Na to, aby sa v prejednávanej veci mohlo určiť, či je uplatniteľným právom maďarské alebo slovenské právo, treba rozdeliť preskúmanie do dvoch etáp v súlade s metódou zavedenou v rozsudku Google Spain a Google [8]. Najprv tak bude treba zistiť, či Weltimmo mala prevádzkareň na území Maďarska, a následne, či sa spracovanie údajov vykonávalo v kontexte činností tejto prevádzkarne. Súčasne však treba uviesť, že na rozdiel od okolností vo veci Google Spain a Google sa za okolností prejednávanej veci nespochybňuje, že spracovanie údajov sa vykonávalo „v kontexte činností prevádzkarne“. Rozhodujúca je tak otázka existencie prevádzkarne v Maďarsku alebo na Slovensku. Vo svojej analýze sa preto zameriam v zásade na túto prvú etapu.

27. Maďarská vláda v súvislosti s touto otázkou vo svojich písomných pripomienkach uviedla, že jednotlivé jazykové verzie tohto ustanovenia hovoria v prospech takého výkladu pojmu „usadenie“, ktorý sa neobmedzuje na jednoduchý odkaz na prevádzkareň v zmysle práva obchodných spoločností. Slovenská vláda sa tiež prikláňa k neformálnemu výkladu pojmu „usadenie“, pričom uvádza, že v tejto súvislosti sa treba riadiť judikatúrou Súdneho dvora v oblasti slobody usadzovania. Maďarský Úrad na ochranu údajov tiež presadzuje taký výklad pojmu „usadenie“, v ktorom nemá rozhodujúci význam právna forma, a uvádza, že za prevádzkareň by sa mohol považovať zástupca spoločnosti Weltimmo v Maďarsku, ktorým je v prejednávanej veci pán Benkö. Táto osoba totiž zastupovala uvedený podnik v správnom aj súdnom konaní na prvom stupni, bola v kontakte s dotknutými osobami, ktoré podali sťažnosti, a je zapísaná v slovenskom obchodnom registri s adresou v Maďarsku. Uvedený úrad tiež počas konania zdôraznil, že Weltimmo má v Maďarsku poštovú priehradku, ktorú využíva na vybavovanie bežných obchodných záležitostí, a že slovenský Úrad na ochranu údajov mu na základe neformálnej konzultácie potvrdil, že podnik nevyvíja na Slovensku žiadnu skutočnú činnosť. Iba poľská vláda vo svojich pripomienkach prednesených počas pojednávania poukázala na to, že jediným objektívnym a overiteľným faktorom, ktorý sa má zohľadniť, je zápis danej spoločnosti v členskom štáte.

28. V tomto ohľade treba odkázať na odôvodnenie 19 smernice 95/46, ktoré predstavuje zásadný výkladový prvok na určenie obsahu pojmu „usadenie“ v zmysle tej istej smernice. Toto odôvodnenie totiž smeruje skôr k flexibilnému poňatiu uvedeného pojmu namiesto formálneho poňatia, podľa ktorého by mal byť podnik usadený výlučne na mieste, kde je zapísaný. Zmienené odôvodnenie obsahuje predovšetkým kritérium účinnosti a prvok stálosti, pretože stanovuje, že „usadenie sa na území členského štátu predpokladá účinné a skutočné vykonávanie činnosti prostredníctvom stálej prevádzkarne…“. Okrem toho pripúšťa tiež značnú mieru flexibility, pretože uvádza, že „právna forma takejto inštitúcie, či je to pobočka, alebo dcérska spoločnosť s právnou subjektivitou, nie je určujúcim činiteľom z tohto hľadiska“.

8 — C-131/12, EU:C:2014:317, body 48 až 50.

29. Vyššie opísaný zmysel pojmu „usadenie“ je v súlade so spôsobom, akým sa tento pojem vykladá v judikatúre Súdneho dvora týkajúcej sa iných oblastí práva Únie. Z ustálenej judikatúry konkrétne vyplýva, že „pojem ‚usadenie‘ v zmysle ustanovení Zmluvy týkajúcich sa slobody usadiť sa obsahuje skutočný výkon hospodárskej činnosti prostredníctvom stálej prevádzkarne v tomto členskom štáte na dobu neurčitú“ [9], čo „predpokladá… skutočné usadenie sa dotknutej spoločnosti v hostiteľskom členskom štáte, v ktorom vykonáva skutočnú hospodársku činnosť“ [10].

30. Podľa stanoviska č. 8/2010 pracovnej skupiny na ochranu údajov zriadenej podľa článku 29, ktoré sa týka uplatniteľných právnych predpisov (ďalej len „pracovná skupina zriadená podľa článku 29“) [11], sa má pojem „usadenie“ vykladať ako hraničný ukazovateľ pre daňové účely v oblasti DPH. [12] Judikatúra, ktorú Súdny dvor vydal v tejto oblasti, je obzvlášť zaujímavá – pretože chápe pojem „usadenie“ ako hraničný ukazovateľ na účely určenia uplatniteľného vnútroštátneho daňového predpisu – a spresňuje pojem „stála prevádzkareň“ v tom zmysle, že sa „… vyznačuje dostatočným stupňom stálosti a vhodnou štruktúrou vyhovujúcou z hľadiska ľudských a technických zdrojov, ktoré jej umožňujú prijímať a využívať služby, ktoré sa jej poskytujú, na vlastné potreby“. [13]Neformálny výklad [14] pojmu „usadenie“ je presadzovaný tiež v Rímskej zmluve [15] a v Bruselskom dohovore [16].

31. Bez ohľadu na to, že sa okolnosti a ciele v oblastiach, ktorých sa týka judikatúra Súdneho dvora vydaná vo vyššie uvedených súvislostiach, zjavne líšia od prípadu, ktorým sa teraz zaoberáme, je v každom prípade dôležité, že právo Únie kladie v rôznych oblastiach dôraz na to, že pojem „usadenie“ sa musí chápať z hľadiska skutočného výkonu hospodárskych činností a určitej miery stability, čo je v súladu aj s obsahom odôvodnenia 19 smernice 95/46.

32. Ak sa na druhej strane vezme do úvahy konkrétny cieľ smernice 95/46 vyjadrený v článku 1 ods. 1, podľa ktorého treba chrániť „základné práva a slobody fyzických osôb, a najmä ich právo na súkromie v súvislosti so spracovaním osobných údajov“, domnievam sa, že mieru stability danej prevádzkarne, aj účinnosť výkonu činností treba vykladať s prihliadnutím na konkrétnu povahu dotknutých hospodárskych činností a poskytovaných služieb.

33. Ako uvádza maďarský Úrad na ochranu údajov a slovenská vláda a ako možno tiež vyvodiť z kritérií navrhnutých Pracovnou skupinou zriadenou podľa článku 29 [17], za stálu prevádzkareň možno považovať aj jediný subjekt, pokiaľ koná s dostatočnou mierou stability, a to prostredníctvom prostriedkov nevyhnutných na to, aby sa mohli poskytovať konkrétne služby v dotknutom členskom štáte.

9 — Pozri rozsudky Factortame a i. (C-221/89, EU:C:1991:320, bod 20) a Komisia/Spojené kráľovstvo (C-246/89, EU:C:1991:375, bod 21).

10 — Rozsudok Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:544, bod 54).

11 — Stanovisko, ktoré sa týka uplatniteľných právnych predpisov, vydané 16. decembra 2010, 0836-02/10/ES, WP 179.

12 — Uvedené stanovisko odkazuje na rozsudky Berkholz (168/84, EU:C:1985:299, bod 18) a Lease Plan (C-390/96, EU:C:1998:206), ktoré sa týkali výkladu článku 9 ods. 1 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23).

13 — Rozsudok Welmory (C-605/12, EU:C:2014:2298, bod 58) v súvislosti s výkladom článku 44 smernice Rady 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (Ú. v. EÚ L 347, s. 1), zmenenej a doplnenej smernicou Rady 2008/8/ES z 12. februára 2008 (Ú. v. EÚ L 44, s. 11). Pozri tiež rozsudok Planzer Luxembourg (C-73/06, EU:C:2007:397, bod 54 a citovanú judikatúru).

14 — Podľa tohto výkladu je „pojmom ‚pobočka, agentúra alebo prevádzkareň‘… myslené centrum obchodnej činnosti, ktoré dlhodobo vystupuje ako pobočka materského podniku, má obchodné vedenie a je technicky vybavené tak, že môže obchodovať s tretími osobami …“ (rozsudky Somafer, 33/78, EU:C:1978:205, bod 12, a Blanckaert & Willems, 139/80, EU:C:1981:70, bod 11), s dôrazom na okolnosť, že „… výraz ‚prevádzkareň‘ zahrňuje každú stabilnú štruktúru podniku. Prevádzkarne v zmysle článku 6 ods. 2 písm. b) Rímskeho dohovoru môžu preto predstavovať nielen dcérske spoločnosti a organizačné zložky, ale aj ostatné jednotky, ako sú úrady podniku, hoci sa im nepriznáva právna subjektivita“ (rozsudok Voogsgeerd, C-384/10, EU:C:2011:842, bod 54).

15 — – Rímsky dohovor o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky z 19. júna 1980 (Ú. v. ES L 266, s. 1).

16 — – Bruselský dohovor z 27. septembra 1968 o právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 299, 1972, s. 32; konsolidované znenie Ú. v. ES C 27, s. 1).

17 — Stanovisko č. 8/2010, s. 14.

34. Ako totiž uviedol generálny advokát Jääskinen v návrhoch prednesených vo veci Google Spain a Google, pri posudzovaní podmienok uvedených v článku 4 smernice 95/46 sa musí zohľadniť podnikateľský model dotknutého subjektu.[18] Je preto nevyhnutné posúdiť zvláštne charakteristiky podnikov, ktoré fungujú výlučne prostredníctvom internetu, takže ich podnikateľský model relativizuje pojem „stála fyzická prevádzkareň“ a podmieňuje tiež množstvo ľudských a hmotných zdrojov. Za určitých okolností je totiž možné, aby jediný trvalo pôsobiaci subjekt, ktorý nie je vybavený ničím iným než prenosným počítačom, predstavoval štruktúru postačujúcu na to, aby sa mohla vykonávať účinná a skutočná činnosť vykazujúca dostatočnú mieru stability. S prihliadnutím na vyššie uvedené úvahy je preto nevyhnutné, aby sa pri posudzovaní uvedených ľudských a technických zdrojov venovala zvláštna pozornosť typickým vlastnostiam podnikov poskytujúcich služby prostredníctvom internetu, a to s prihliadnutím na zvláštnosti každej konkrétnej situácie.

35. Zvláštna povaha hospodárskych činností vykonávaných prostredníctvom internetu sa už zohľadnila v súvislosti s určením obsahu pojmu „usadenie“ v kontexte iných nástrojov práva Únie. Predovšetkým smernice o elektronickom obchode[19] stanovuje v odôvodnení 19, že „miestom prevádzky spoločnosti poskytujúcej služby prostredníctvom webstránky na internete, nie je miesto, kde sa nachádza technológia podporujúca webstránku alebo miesto, na ktorom je webstránka prístupná, ale miesto, kde spoločnosť vykonáva svoju obchodnú činnosť“. Takisto pracovná skupina zriadená podľa článku 29 túto definíciu označila za relevantnú na účely výkladu článku 4 smernice 95/46.[20]

36. Z vyššie uvedených úvah vyplýva záver, že aj keď nie je sporné, že Weltimmo je spoločnosť formálne registrovaná na Slovensku, nemožno vylúčiť, že by mohla účinne a skutočne vykonávať svoju činnosť na území iného štátu, v tomto prípade na území Maďarska, a to prostredníctvom stálej prevádzkarne, ktorú môže predstavovať jediný zástupca. Pokiaľ by to tak bolo, znamenalo by to, že Weltimmo má v Maďarsku prevádzkareň v zmysle článku 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46.

37. Ďalšie faktory, ktoré Kúria zmieňuje vo svojich prejudiciálnych otázkach – a to miesto, z ktorého boli údaje uložené, členský štát, do ktorého sú služby smerované, štátnu príslušnosť dotknutých osôb alebo miesto bydliska vlastníkov spoločnosti – nemajú v tomto ohľade priamy a rozhodujúci vplyv na určenie uplatniteľného práva.[21] Tieto prvky nie sú totiž v smernici uvedené ako relevantné kritériá, ktoré by umožnili odchýliť sa od kritéria stanoveného v článku 4 ods. 1 písm. a).[22]

38. Napriek vyššie uvedenému by však niektoré z týchto faktorov mohli za určitých okolností predstavovať nepriame dôkazy skutočnej a účinnej povahy výkonu danej činnosti – na účely určenia miesta prevádzkarne – a predovšetkým na účely určenia toho, či bolo spracovanie údajov vykonané v rámci činností prevádzkarne prevádzkovateľa údajov.

18 — C-131/12, EU:C:2013:424, bod 65.

19 — Smernica 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (Ú. v. ES L 178, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).

20 — Pozri pracovný dokument o medzinárodnom uplatňovaní právnych predpisov Spoločenstva o ochrane údajov v prípade spracovania osobných údajov na internete, ktoré poskytujú webové stránky usadené mimo územia EÚ, WP 56, 5035/01/ES/Final, s. 8.

21 — V pripomienkach, ktoré boli Súdnemu dvoru predložené, sú tieto faktory posudzované rôzne. Zatiaľ čo maďarský Úrad na ochranu údajov považuje tieto prvky za relevantné, Spojené kráľovstvo sa domnieva, že žiadny z týchto faktorov nie je relevantný, pretože sa nespomínajú v článku 4 ods. 1 smernice 95/46. V podobnom duchu sa vyjadruje aj Európska komisia. Podľa maďarskej vlády možno za relevantné prvky považovať iba okolnosť, že dané služby sú zamerané na územie určitého členského štátu, a tiež miesto, z ktorého boli údaje uložené do informačného systému. Slovenská vláda sa domnieva, že miesto, z ktorého boli údaje oznámené, štátna príslušnosť dotknutých osôb, ani bydlisko vlastníkov podniku, nie sú pre určenie uplatniteľného vnútroštátneho práva relevantné.

22 — V tom istom duchu sa vyjadruje aj pracovná skupina zriadená podľa článku 29, podľa ktorej „štátna príslušnosť alebo miesto obvyklého pobytu dotknutých osôb, ani fyzické umiestnenie osobných údajov, nemajú rozhodujúci význam [pre určenie uplatniteľného práva]“. Stanovisko č. 8/2010, s. 10. Pozri tiež body 55 až 58 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Jääskinen vo veci Google Spain a Google (C-131/12, EU:C:2013:424).

39. Konkrétne v súvislosti s druhým z vyššie uvedených faktorov – to znamená okolnosti, či je spracovanie údajov vykonávané v *kontexte činností* prevádzkarne nachádzajúcej sa v určitom členskom štáte – treba odkázať na výklad, ktorý bol podaný v rozsudku Google Spain a Google [23]. Podľa tohto výkladu článok 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46 „nevyžaduje, aby sa spracovanie dotknutých osobných údajov vykonalo prostredníctvom samotnej dotknutej prevádzkarne, ale len aby sa vykonalo ‚v kontexte činností' tejto prevádzkarne". [24] Okrem toho ďalej Súdny dvor uvádza s prihliadnutím na predmet smernice 95/46, že „posledný uvedený výraz [nemožno] vykladať reštriktívne". [25]

40. Uplatnenie tohto druhého kritéria bude mať zvláštny význam v prípade, že vnútroštátny súd na základe vyššie uvedených kritérií dospeje k záveru, že Weltimmo je usadená v oboch dotknutých členských štátoch. Ako sa zdôrazňuje v písomných pripomienkach slovenskej vlády a Komisie, v takom prípade bude treba zohľadniť činnosti, v kontexte ktorých bolo spracovanie údajov vykonávané, a predovšetkým to, do akej miery tieto činnosti súviseli s prevádzkarňou ako takou. [26] Pracovná skupina zriadená podľa článku 29 upozornila v súvislosti s vyhľadávačmi na ďalšie prvky, ktoré majú v tomto ohľade význam a z ktorých niektoré by mohli pomôcť pri určovaní toho, či sú činnosti vykonávané v kontexte prevádzkarne: okolnosť, či prevádzkareň nesie zodpovednosť za vzťahy s užívateľmi, či sa podieľa na predaji reklám zameraných na obyvateľov daného štátu alebo či zodpovedá príslušným orgánom členského štátu za údaje užívateľov. [27]

41. Na to, aby sa v prejednávanej veci mohlo určiť, či možno na činnosť spoločnosti Weltimmo v Maďarsku uplatniť maďarské právo, tak treba zistiť, či má Weltimmo v uvedenom členskom štáte prevádzkareň, v kontexte činností ktorej sa dotknuté spracovanie údajov vykonávalo. Na tieto účely bude treba určiť, či mal zástupca, ktorý je spomenutý v uznesení o návrhu na začatie prejudiciálneho konania, k dispozícii stálu prevádzkareň akejkoľvek právnej formy, prostredníctvom ktorej účinne a skutočne vykonával činnosť, v kontexte ktorej sa vykonávalo dotknuté spracovanie údajov.

42. Domnievam sa tak, že prvú až šiestu otázku Kúria treba zodpovedať spoločne v tom zmysle, že článok 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46 bráni tomu, aby mohol maďarský Úrad na ochranu údajov uplatniť maďarské právo na prevádzkovateľa usadeného výlučne v inom členskom štáte. Pojem „usadenie" sa má na tieto účely vykladať v zmysle existencie stálej prevádzkarne akejkoľvek právnej formy, prostredníctvom ktorej je účinne a skutočne vykonávaná určitá činnosť. Jediný zástupca sa môže považovať za stálu prevádzkareň, pokiaľ sa vyznačuje dostatočnou úrovňou stálosti, čo je dané existenciou ľudských a technických prostriedkov nevyhnutných na to, aby sa mohli poskytovať konkrétne služby.

Ďalšie faktory, napr. miesto, z ktorého boli uložené údaje, štátna príslušnosť dotknutých osôb, miesto bydliska vlastníkov podniku, ktorý je prevádzkovateľom údajov, alebo okolnosť, že služba poskytovaná týmto prevádzkovateľom údajov je zameraná na územie iného členského štátu, nemajú priamy a rozhodujúci vplyv na určenie uplatniteľného práva, aj keď môžu predstavovať nepriame dôkazy skutočnej a účinnej povahy výkonu danej činnosti – na účely určenia miesta prevádzkarne – a predovšetkým potom na účely určenia toho, či sa spracovanie údajov uskutočnilo v kontexte činností danej prevádzkarne.

23 — C-131/12, EU:C:2014:317, body 48 až 50.

24 — Tamže, bod 52.

25 — Tamže, bod 53.

26 — V tejto súvislosti pozri tiež stanovisko č. 8/2010 pracovnej skupiny zriadenej podľa článku 29.

27 — Stanovisko č. 1/2008, ktoré sa týka otázok ochrany údajov v súvislosti s vyhľadávačmi, vydané 4. apríla 2008, WP 148, 00737/ES.

B – *O otázke príslušného dozorného orgánu a o možnom rozpore medzi uplatniteľným právom a príslušným orgánom (siedma prejudiciálna otázka)*

43. Siedmou prejudiciálnou otázkou sa Kúria Súdneho dvora pýta, či „ak z odpovedí na predchádzajúce otázky vyplynie, že maďarský Úrad na ochranu údajov môže prejednať vec, no nemôže uplatniť vnútroštátne právo, ale musí uplatniť právo členského štátu usadenia, má sa článok 28 ods. 6 smernice 95/46 vykladať v tom zmysle, že maďarský Úrad na ochranu údajov môže vykonávať právomoci stanovené v článku 28 ods. 3 smernice 95/46 len v súlade s právnymi predpismi členského štátu usadenia, a preto nie je oprávnený uložiť pokutu“.

44. Je zjavné, že táto prejudiciálna otázka má význam iba pre prípad, že by vnútroštátny súd dospel s prihliadnutím na vyššie uvedené kritériá k záveru, že Weltimmo nemá v Maďarsku prevádzkareň, ale že je usadená výlučne na Slovensku. Na to, aby sa na túto prejudiciálnu otázku mohla poskytnúť užitočná odpoveď, treba najprv zistiť – pretože z odpovede na vyššie uvedené otázky to výslovne nevyplýva –, či je možné, aby dozorný orgán členského štátu konal aj v prípade, že z kritérií uvedených v článku 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46 vyplynie uplatniteľnosť práva iného členského štátu. Pokiaľ bude odpoveď na túto otázku kladná, bude následne treba určiť rozsah a obsah právomocí tohto orgánu.

45. Najprv tak treba určiť, či článok 4, ktorý sa týka uplatniteľného práva, funguje nielen ako ustanovenie o určení uplatniteľného práva, ale aj ako ustanovenie o súdnej príslušnosti, a prípadne zistiť tiež význam, ktorý majú ustanovenia obsiahnuté v článku 28 na určenie právomoci verejných orgánov. Treba pritom myslieť na spôsob, akým sa mení význam práva Únie v oblasti ochrany údajov. [28]

46. V pripomienkach predložených Súdnemu dvoru sú uvedené rôzne spôsoby výkladu článku 28 ods. 1, 3 a 6 smernice 95/46. Maďarský Úrad na ochranu údajov presadzuje svoju príslušnosť na uloženie peňažnej sankcie, a to aj v prípade, že by bolo uplatniteľné právo iného členského štátu. V tom istom zmysle sa vyjadruje aj maďarská vláda, podľa ktorej je zjavné, že úprava statusu dozorných orgánov uvedených v článku 28 ods. 3 smernice 95/46, ako aj spôsobu, akým majú tieto orgány vykonávať svoje právomoci, sa riadi vnútroštátnym právom štátu, v ktorom má daný orgán sídlo, čo znamená, že aj ukladanie sankcií sa musí uskutočniť v súlade s týmto vnútroštátnym právom.

47. Komisia sa domnieva, že dozorné orgány členského štátu majú právo vykonávať právomoci vymenované v článku 28 ods. 3 smernice 95/46, a to v rozsahu, v akom ich môžu v súlade s článkom 28 ods. 1 a 6 vykonávať na svojom vlastnom území. Pokiaľ by naopak mohla byť určitá právomoc vykonávaná iba na území iného členského štátu, tento orgán by nemal inú možnosť, ako požiadať dozorný orgán uvedeného členského štátu o správnu spoluprácu. Dozorný orgán prvého členského štátu by v takom prípade nebol oprávnený uložiť sankciu prevádzkovateľovi údajov so sídlom výlučne v inom členskom štáte. Slovenská vláda sa v tom istom duchu domnieva, že pokiaľ by bolo uplatniteľné slovenské právo, maďarský Úrad na ochranu údajov by mal na základe článku 28 ods. 3 a 6 právomoc začať vyšetrovanie a preskúmať sťažnosti, ktoré sa mu predložili, pričom by konal podľa svojich vlastných procesných pravidiel, avšak súčasne by bol povinný zaslať žiadosť o spoluprácu orgánu členského štátu, ktorého právo je uplatniteľné, pretože práve tento orgán by sa musel vyjadriť k prípadnému uloženiu sankcie. Poľsko zdôrazňuje, že v smernici 95/46 nie je stanovené, že by mohli byť hmotnoprávne predpisy jedného členského štátu uplatnené orgánom iného členského štátu, a dodáva, že pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle takto zložitú možnosť stanoviť, upravil by ju presnými ustanoveniami, ktoré by definovali jej pôsobnosť. A napokon sa vláda Spojeného kráľovstva domnieva, že vzhľadom na uplatniteľnosť slovenského práva nemožno maďarský Úrad na ochranu údajov považovať za príslušný orgán.

28 — Návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, COM(2012) 11 final.

48. S prihliadnutím na to, čo bolo uvedené vyššie, si nemožno nevšimnúť rozdiel v postojoch vyjadrených v predložených pripomienkach, pričom absolútna nevyhnutnosť súladu medzi uplatniteľným právom a jurisdikciou dozorného orgánu – v tom zmysle, že z určenia uplatniteľného práva podľa článku 4 ods. 1 písm. b) smernice 95/46 vyplýva aj určenie príslušného dozorného orgánu [29] – je zrejme presadzovaná iba v pripomienkach Spojeného kráľovstva a Poľska.

49. Ako vysvetlím nižšie, domnievam sa, že túto zložitú otázku treba vyriešiť tak, že sa pokúsim uviesť do súladu konkrétne ciele sledované smernicou 95/46 a zásady, ktorými sa riadi konanie správnych dozorných orgánov.

50. Na pozadí problémov, na ktoré upozorňuje táto prejudiciálna otázka, stojí zásadná dilema spočívajúca v tom, či možno pripustiť, aby smernica 95/46 povolila zmiernenie, či dokonca odchýlku od pravidla, podľa ktorého majú správne orgány štátu konať v súlade s vnútroštátnym právom a uplatňovať ho. Čo sa týka právomoci verejných orgánov a teda výkonu právomocí verejného práva, predovšetkým *ius puniendi*, je totiž nutné vychádzať z požiadaviek vyplývajúcich z územnej suverenity štátu [30], zo zásady legality a vo všeobecnom zmysle z pojmu právneho štátu [31], z ktorých vyplýva nutnosť zabezpečenia súladu medzi jurisdikciou dozorného orgánu a uplatniteľným právom. [32] V tomto zmysle tak nie je možné, aby bola sankčná právomoc – to znamená právomoc, ktorej sa venuje v prejednávanej veci zvláštna pozornosť – v zásade vykonávaná mimo rámca právnych predpisov, ktoré oprávňujú správny orgán k tomu, aby konal na základe svojho vnútroštátneho práva. [33] Pokiaľ by mala existovať možnosť sa od tohto pravidla odchýliť, potom by mala byť zrejme podložená aspoň určitým právnym základom, ktorý by oprávňoval k uplatneniu verejného práva iného členského štátu a vymedzil by rozsah jeho uplatnenia a navyše by tiež zabezpečil, aby mohli právne subjekty presne a jednoznačne predvídať, akému právu bude ich konanie podliehať a aké budú dôsledky tohto konania. [34]

51. S prihliadnutím na to, čo bolo uvedené vyššie, sa nedomnievam, že článok 28 ods. 6 prvá veta, v ktorom sa doslova stanovuje, že „každý kontrolný [dozorný – *neoficiálny preklad*] orgán je kompetentný, *bez ohľadu na príslušné vnútroštátne právo uplatniteľné na spracovanie*, vykonávať na území svojho členského štátu právomoci jemu udelené v súlade s odsekom 3“, predstavuje ustanovenie, ktorým by sa mohol odôvodniť dôsledok s tak závažným dôsledkom. [35] Neobsahuje totiž žiadne spresnenie, ktoré by sa týkalo pôsobnosti, rozsahu a záruk, ktoré by umožňovali správnym orgánom členského štátu uplatňovať ustanovenia – konkrétne ustanovenia sankčnej povahy – iného členského štátu.

29 — Ani právna teória nie je v tomto ohľade jednotná. Niektorí z autorov považujú článok 4 smernice 95/46 za ustanovenie, podľa ktorého možno určiť aj príslušnosť (napr. BING, J.: Data Protection, Jurisdiction and the Choice of Law. In: *Privacy Law & Policy Reporter*. 1999), zatiaľ čo iní zastávajú opačný názor. Pozri napríklad SWIRE, P. P.: Of Elephants, Mice and Privacy: International Choice of Law and the Internet. In: *The International Lawyer*, 1998, s. 991. K tejto diskusii pozri tiež KUNER, C.: Data Protection Law and International Jurisdiction on the Internet (Part 1). In: *International Journal of Law and Information Technology*, č. 18, 2010, s. 176.

30 — Odôvodnenie 21 smernice 95/46 výslovne uvádza, že táto smernica „je bez záväzkov voči územným zákonom uplatniteľným v trestných veciach [sa nedotýka zásad teritoriality v oblasti trestného práva – *neoficiálny preklad*]“. Rovnaký záver možno podľa môjho názoru uplatniť aj na správne sankcie.

31 — Podstatu tohto pojmu možno definovať v tom zmysle, že všetky verejné orgány na všetkých úrovniach „must exercise the powers conferred on them reasonably, in good faith, for the purpose for which the powers were conferred and without exceeding the limits of such powers“, Lord BINGHAM: The Rule of Law. In:, *The Cambridge Law Journal*, č. 66, 2007, s. 78.

32 — Právna teória uvádza, že „dôsledkom okolností, že režim dozoru má v podstate správnu alebo verejnoprávnu povahu, je existencia úzkeho vzájomného vzťahu medzi uplatniteľným právom a orgánom príslušným na ukladanie sankcií za prípadné porušenie práva“, MIGUEL ASENSIO, P. A.: *Derecho Privado de Internet*. 4. vyd., Madrid, 2011, s. 333. V podobnom zmysle sa právna teória vyjadruje aj v súvislosti s právomocami, ktoré prináležia dozorným orgánom v oblasti príslušnosti, pričom uvádza, že v rámci činnosti verejných orgánov vyplýva z uplatniteľnosti určitého ustanovenia tiež príslušnosť orgánu, ktorý má toto ustanovenie uplatniť. Pozri napríklad BASEDOW, J. : Antitrust or Competition Law, International. In: WOLFRUM, R. (ed.): *Max Planck Encyclopedia of Public International Law*. 2009.

33 — V tomto zmysle RIGAUX: „On ne conçoit guère que les autorités administratives, les commissions de contrôle … les organes de surveillance soumettent les fichiers du secteur privé à d'autres normes de conduite et qu'ils obéissent eux-mêmes à d'autres règles de fonctionnement qu'à celles qui sont contenues dans la *lex fori*“, c. d., s. 469.

34 — OHLER, C.: *Die Kollisionsordnung des allgemeinen Verwaltungsrechts*. Mohr Siebeck, 2005, s. 109 a 314.

35 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

52. Ani článok 28 ods. 1 smernice 95/46 nemožno podľa môjho názoru považovať za dostatočný právny základ vyššie uvedeného tvrdenia, ktoré vychádza iba z okolnosti, na ktorú upozorňuje maďarská vláda a maďarský Úrad na ochranu údajov, a ktorá spočíva v tom, že v tomto ustanovení je s použitím množného čísla uvedené, že „každý členský štát zabezpečí, aby jeden a alebo viac štátnych orgánov bolo zodpovedných za monitorovanie uplatňovania *ustanovení* v rámci jeho územia, *prijatých členskými štátmi* v súlade s touto smernicou“. [36]

53. Aj napriek tomu, čo je uvedené vyššie, zmienené ustanovenia predsa len odkazujú na určitý rozpor medzi príslušným orgánom a uplatniteľným právom. V každom prípade pripúšťajú, že je možné, aby orgán členského štátu *monitoroval* činnosti, ktoré sú vykonávané v *rámci jeho územia*, a to aj v prípade uplatniteľnosti právnych predpisov iného členského štátu.

54. V tejto fáze treba uviesť, že podľa môjho názoru možno dosiahnuť súlad medzi výkladom článku 28 ods. 1, 3 a 6 a hlavnými zásadami, ktorými sa riadi výkon sankčnej právomoci správnych orgánov. Môže pritom pomôcť spoločné posúdenie článku 28 ods. 6 prvého pododseku prvej vety a druhej vety – v ktorej sa uvádza, že orgán, ktorý vykonáva právomoci na území vlastného členského štátu, „môže byť požiadaný orgánom iného členského štátu, aby uplatnil svoje právomoci“ – a článok 28 ods. 6 druhého pododseku, v ktorom sa uvádza, že „dozorné orgány navzájom spolupracujú do miery, nevyhnutnej na plnenie svojich povinností…“.

55. Možnosť konať, ktorú článok 28 ods. 6 priznáva dozorným orgánom aj v prípade, že právo ich členského štátu sa neuplatní, tak musí byť v tomto zmysle predmetom systematického výkladu, v ktorom sa zohľadní tak existencia jasného mandátu na spoluprácu medzi správnymi orgánmi, ako aj okolnosť, že určitý orgán môže byť požiadaný iným orgánom, aby uplatnil svoje právomoci. Z posúdenia všetkých týchto ustanovení totiž vyplýva, že v rámci vzájomnej spolupráce a pomoci sú úlohy rozdelené medzi jednotlivé dozorné orgány.

56. Pokiaľ sú totiž za uplatniteľné považované právne predpisy určitého členského štátu, nezbavuje táto okolnosť dozorné orgány iných členských štátov možnosti konať, predovšetkým s prihliadnutím na to, že aj v prípadoch, že bude na základe článku 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46 za uplatniteľné považované právo iného členského štátu, môžu za určitých okolností existovať rôzne ďalšie styčné body s daným územím, ako napr. technické prostriedky, alebo predovšetkým osoby, ktorých sa spracovanie údajov týka. Na účely účinného uplatňovania smernice 95/46 je zo všetkých vyššie uvedených dôvodov nutné, aby bola miestnym orgánom poskytnutá možnosť preskúmať a prijať určité opatrenia, a to dokonca aj skôr, než bude vôbec možné určiť, aké právo je uplatniteľné.

57. Konkrétne povedané, pokiaľ bude dozorný orgán požiadaný o konanie na základe sťažnosti alebo individuálnej žiadosti, ktorá sa mu doručí, musí sa mu umožniť, aby využil svoje spôsobilosti vykonávať vyšetrovanie na svojom vlastnom území. Tento záver nesporne vyplýva z článku 28 ods. 4 smernice 95/46, v ktorom je stanovená povinnosť dozorných orgánov rozhodnúť o žiadosti predloženej akoukoľvek osobou, týkajúcej sa ochrany jej práv a slobôd vzhľadom na spracovanie osobných údajov. Uvedené posúdenie je takisto v súlade s ustanoveniami Dohovoru Rady Európy č. 108 z roku 1981 o ochrane jednotlivcov pri automatizovanom spracovaní osobných údajov [37], ktorého článok 14 stanovuje, že osoba, ktorá má bydlisko na území druhej strany dohovoru, „bude mať možnosť postúpiť požiadavku prostredníctvom orgánu určeného touto stranou“.

36 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát. K tejto diskusii pozri DAMMAN, U. a SIMITIS, S.: *EG-Datenschutzrichtlinie*. Nomos Verlagsgesellschaft, Baden-Baden, 1997, s. 306.

37 — (ETS 108), ktorého stranami sú všetky členské štáty. Ako je stanovené v odôvodnení 11 smernice 95/46, táto smernica zosilňuje ochranu práv a slobôd, ktorú poskytuje uvedený Dohovor.

58. Vyššie opísaný postup by mohol predstavovať dostatočnú odpoveď na pochybnosti, ktoré vyjadrila maďarská vláda počas pojednávania a ktoré sa týkali toho, že v prípade neprílušnosti maďarského Úradu na ochranu údajov by bola narušená účinnosť nástrojov, ktoré zavádza smernica 95/46, pretože zainteresované osoby by boli nútené obracať sa na zahraničné orgány v jazykoch, ktoré neovládajú.

59. Dozorné orgány majú tak vyšetrovaciu právomoc a právomoc intervencie, na ktorú odkazuje článok 28 ods. 3 smernice 95/46, a to bez ohľadu na to, aké hmotnoprávne predpisy budú v danom prípade považované za uplatniteľné, avšak iba právomoci upravené príslušným vnútroštátnym právom, v rámci územnej pôsobnosti daných orgánov [38] pri súčasnom dodržaní zásad uvedených v bode 50 tohto stanoviska.

60. Je teda zrejmé, že možnosť konať, ktorú majú dozorné orgány členského štátu v prípade, že za uplatniteľné sa budú považovať hmotnoprávne predpisy iného členského štátu, nie je neobmedzená. V tejto súvislosti treba poukázať na zachovanie platnosti zásady, podľa ktorej sa dozorné orgány musia pri výkone svojich právomocí pohybovať iba v rámci vymedzenom ich postavením verejnoprávneho subjektu, ktorý podlieha právu svojho členského štátu a môže vykonávať svoje právomoci iba na území tohto štátu. Predovšetkým je nevyhnutné, aby prípadné posúdenie protiprávnosti a prípadné uloženie sankcií za porušenie práva vyplývajúceho z protiprávneho spracovania údajov prináležalo orgánom toho členského štátu, ktorého hmotnoprávne predpisy sú na dané spracovanie údajov uplatniteľné v súlade s kritériom uvedeným v článku 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46.

61. Aj keď nič nebráni tomu, aby sa s prihliadnutím na povinnosť spolupráce, ktorá je stanovená v článku 28 ods. 6 smernice 95/46, mohla právomoc ukladať sankcie považovať za jednu z právomocí uvedených v článku 28 ods. 3 smernice 95/46 (ktorý v tretej zarážke odkazuje na „právomoc [dozorných orgánov] zaoberať sa právnymi postupmi tam, kde sa porušili vnútroštátne ustanovenia“), musí prináležať orgánom členského štátu, ktorého právo je uplatniteľné na dotknuté spracovanie údajov, aby na základe uplatniteľného práva pristúpili k prípadnému určeniu protiprávneho činu a k prípadnému uloženiu sankcií na základe informácií, ktoré zhromaždil a následne poskytol orgán prvého členského štátu.

62. Takýto výklad nie je v rozpore s postojom, ktorý v rôznych dokumentoch vyjadrila pracovná skupina zriadená podľa článku 29. Po prvé, ako táto skupina zdôraznila v stanovisku č. 8/2010, ktoré sa týka uplatniteľných právnych predpisov, cieľom článku 28 ods. 6 nie je nič iné než „zmierniť možný rozpor medzi uplatniteľným právom a príslušnosťou dozorných orgánov, ktorý sa môže prejaviť v oblasti ochrany údajov na vnútornom trhu“. [39] Napriek tomu, že sa v tomto stanovisku výslovne uvádza, že „… v prípade uplatniteľnosti práva na ochranu údajov iného členského štátu je dozorný orgán spôsobilý vykonávať na svojom území všetky právomoci, ktoré mu priznáva jeho vnútroštátny právny poriadok“, súčasne sú vyjadrené aj vážne pochybnosti týkajúce sa rozsahu právomocí, ktoré prináležia dozorným orgánom dozoru v tejto oblasti. [40] Pracovná skupina zriadená podľa článku 29 sa totiž na žiadosť Komisie ďalej zaoberala úvahami týkajúcimi sa rozporu medzi uplatniteľným právom a príslušnosťou a svoj postoj k tejto otázke potom spresnila vo svojej správe o praktickom prebratí

38 — K tejto otázke pozri DAMMAN, U. a SIMITIS, S.: c. d., s. 313.

39 — Stanovisko č. 8/2010, ktoré sa týka uplatniteľných právnych predpisov, s. 29.

40 — Stanovisko č. 8/2010 pracovnej skupiny zriadenej podľa článku 29 totiž na jednej strane zdôrazňuje, že predmetom spolupráce medzi dozornými orgánmi zjavne nie je iba výmena informácií, ale aj „prejednávanie cezhraničných sťažností, získavanie dôkazov pre iné orgány v oblasti ochrany údajov alebo ukladanie sankcií“ (s. 31). Súčasne sú však v tomto stanovisku vyjadrené aj vážne pochybnosti týkajúce sa rozsahu právomocí, ktoré musia vykonávať jednotlivé orgány na ochranu údajov: „predovšetkým do akej miery vykonáva miestny orgán na ochranu údajov svoje právomoci, pokiaľ ide o uplatňovanie hmotných zásad a ukladanie sankcií? Mal by obmedziť výkon svojich právomocí iba na overenie skutočností? Je oprávnený prijímať predbežné vykonávacie opatrenia, či snáď dokonca aj konečné opatrenia? Môže uplatňovať svoj vlastný výklad ustanovení uplatniteľného práva, alebo je to výsadou orgánu na ochranu údajov členského štátu, ktorého právo sa považuje za uplatniteľné?…“ (s. 30).

článku 28 ods. 6.[41] Pracovná skupina dospela k záveru, že ak nastane takáto rozporná situácia, daný orgán musí uplatniť procesné a správne ustanovenia svojho vlastného právneho poriadku, zatiaľ čo hmotnoprávne aspekty ochrany údajov spadajú do právomoci členského štátu, ktorého právne predpisy sa považujú za uplatniteľné.[42]

63. Vyššie uvedené úvahy sa týkajú zvláštneho právneho kontextu, do ktorého právo Únie zasahuje prostredníctvom nástroja, ktorý má podobu smernice 95/46, čo znamená, že právnym predpisom členských štátov sa môže ponechať voľný priestor, predovšetkým čo sa týka úpravy sankcií, ktoré môžu ukladať dozorné orgány, a možností týchto sankcií.[43] Vzhľadom na neexistenciu jasného právneho rámca a záruk, ktoré by zaistili úzku spoluprácu pri výklade protiprávnych činov a rovnocennosti sankcií,[44] by bolo len ťažko možné dosiahnuť súlad s požiadavkami vyplývajúcimi zo zásad územnej zvrchovanosti a legality, pokiaľ by rozpor medzi príslušným orgánom a uplatniteľným právom mohol viesť buď k tomu, že by sa ukladali sankcie podľa práva štátu miestneho dozorného orgánu – pričom by sa mohlo stať, že tieto sankcie nebudú stanovené právnym poriadkom členského štátu, ktorého právne predpisy budú uplatniteľné na dané spracovanie údajov – alebo k tomu, že miestny dozorný orgán bude uplatňovať sankčné právo iného členského štátu.

64. K odlišnému záveru nemôže napokon viesť ani návrh, aby bol analogicky uplatnený rozsudok Súdneho dvora vydaný vo veci UPC DTH[45], ktorý predniesli maďarská vláda a maďarský Úrad na ochranu údajov s cieľom odôvodniť príslušnosť tohto úradu ukladať sankcie v teraz prejednávanej veci. Vo vyššie uvedenom rozsudku, ktorý sa týkal výkladu určitých nástrojov predpisového rámca pre elektronické komunikácie[46], Súdny dvor prehlásil, že „konania týkajúce sa trhového dohľadu nad elektronickými komunikačnými službami podliehajú… právomoci orgánov členského štátu, v ktorom majú bydlisko príjemcovia uvedených služieb“.[47]

65. Ako odpoveď na toto tvrdenie stačí uviesť, že ak sa neprihliadne na okolnosť, že sa vyššie uvedený výklad týka situácie voľného pohybu služieb a spadá do právneho rámca, ktorý sa svojimi cieľmi a svojou štruktúrou značne odlišuje od právneho rámca, ktorým sa zaoberáme v prejednávanej veci, treba za dôležitejšie považovať to, že uvedené úvahy boli prednesené v situácii, v ktorej neexistoval spor týkajúci sa uplatniteľného práva.[48]

41 — Advice paper on the practical implementation of the Article 28(6) of the Directive 95/46/EC, Ref. Ares (2011)444105, z 20. apríla 2011.

42 — Tamže, s. 31. Na tieto účely je veľmi ukážkový príklad, ktorý je uvedený v zmienenom stanovisku pod č. 10 a podľa ktorého hypotetický prípad, keď by bolo nemecké právo uplatniteľné na spracovanie údajov vykonané v Spojenom kráľovstve, znamená, že „dozorný orgán Spojeného kráľovstva musí mať právomoc vykonávať šetrenie v priestoroch nachádzajúcich sa na území Spojeného kráľovstva a vyvodiť z neho závery pre nemecký dozorný orgán. Nemeckému dozornému orgánu sa musí umožniť uložiť sankciu prevádzkovateľovi údajov usadenému v Nemecku na základe výsledkov získaných od dozorných orgánov zo Spojeného kráľovstva“.

43 — Túto skutočnosť uznáva aj odôvodnenie 9 smernice 95/46. Pozri v tejto súvislosti dokument vypracovaný Agentúrou Európskej únie pre základné práva *Data Protection in the European Union: the role of National Data Protection Authorities*, 2010, v ktorom sú uvedené jednotlivé právomoci, ktoré prináležia dozorným orgánom v členských štátoch.

44 — V tomto smere nemožno poprieť význam a novátorstvo práva Únie týkajúceho sa ochrany údajov, prejavujúce sa v priestore európskej správy. Pokiaľ uspeje návrh budúceho všeobecného nariadenia o ochrane údajov, bude to v danej oblasti znamenať významný míľnik, predovšetkým v súvislosti so zavedením zložitého a prepracovaného systému spolupráce, súdržnosti a rozdelenia zodpovednosti medzi jednotlivé dozorné orgány.

45 — C-475/12, EU:C:2014:285.

46 — Predovšetkým smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/20/ES zo 7. marca 2002 o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby (Ú. v. ES L 108, s. 21; Mim. vyd. 13/029, s. 337), zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009 (smernica o povolení) (Ú. v. EÚ L 337, s. 37); a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/21/ES zo 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (Ú. v. ES L 108, s. 33; Mim. vyd. 13/029, s. 349), zmenená a doplnená smernicou 2009/140.

47 — Rozsudok UPC DTH (C-475/12, EU:C:2014:285, bod 88).

48 — Sankcia, ktorá bola uložená vo vyššie uvedenej veci, bola totiž dôsledkom skutočnosti, že dotknutá spoločnosť odmietla poskytnúť informácie vnútroštátnemu orgánu pre médiá a komunikácie. Súdny dvor prehlásil, že „podľa článku 11 ods. 1 písm. b) smernice o povolení… môžu vnútroštátne orgány od podnikov požadovať informácie, ktoré sú primerané a objektívne odôvodnené na to, aby im umožňovali overiť dodržiavanie podmienok týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, keď dostanú sťažnosť alebo vedú prešetrovanie z vlastného podnetu“, tamže, bod 85.

66. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sa teda domnievam, že za súčasného stavu práva Únie treba na siedmu z prejudiciálnych otázok, ktoré predkladá Kúria, odpovedať takto:

V prípade, že vnútroštátny súd určí na základe kritéria stanoveného v článku 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46, že jeho vnútroštátne právo nie je uplatniteľné, má sa článok 28 ods. 6 uvedenej smernice vykladať v tom zmysle, že ukladanie sankcií za protiprávne činy súvisiace so spracovaním údajov prináleží dozornému orgánu členského štátu, ktorého právo je uplatniteľné; bez ohľadu na to je miestny dozorný orgán oprávnený vykonávať na svojom území všetky právomoci vymenované v článku 28 ods. 3 v súlade s podmienkami definovanými jeho vnútroštátnym právom.

C – *O pojme „spracovanie“ údajov (ôsma prejudiciálna otázka)*

67. Ôsma prejudiciálna otázka, ktorú položil vnútroštátny súd Súdnemu dvoru, znie takto: „Možno vychádzať z toho, že pojem ‚adatfeldolgozás‘ [správa údajov] použitý tak v článku 4 ods. 1 písm. a), ako aj v článku 28 ods. 6 [maďarského znenia] smernice o ochrane údajov, je totožný s pojmom ‚adatkezelés‘ [spracovanie údajov] použitým v terminológii uvedenej smernice?“

68. Všetky pripomienky, ktoré boli prednesené Súdnemu dvoru, dospeli zhodne k záveru, že terminologický rozdiel, na ktorý upozorňuje uznesenie o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania, je irelevantný.

69. V ustanoveniach smernice 95/46 je systematicky používaný iba výraz „[adat]feldolgozás“, ktorým sa odkazuje na pojem „spracovanie údajov“ v tej podobe, v akej ho definuje článok 2 písm. b) smernice 95/46. Výrazy „adatkezelés“ a „adatfeldolgozás“ [49] sa rozlišujú iba v infozákone, v ktorom pojem uvedený ako posledný je definovaný ako „vykonávanie technických úloh v súvislosti s operáciami spracovania údajov…“. [50]

70. Definícia pojmu „[adat]feldolgozás“ obsiahnutého v článku 2 písm. b) smernice 95/46 a uplatneného v článku 4 ods. 1 písm. a), ako aj v článku 28 ods. 6 je teda veľmi široká a zahrnuje všetky operácie súvisiace s osobnými údajmi bez ohľadu na to, či sú uskutočňované *prostredníctvom* automatizovaných postupov. Tento široký pojem „spracovania“ teda zahrnuje aj užší pojem „vykonávanie technických úloh v súvislosti s operáciami spracovania údajov“.

71. Preto navrhujem Súdnemu dvoru, aby na ôsmu prejudiciálnu otázku odpovedal takto:

Pojem „adatfeldolgozás“, ktorý je použitý v článku 4 ods. 1 písm. a) a v článku 28 ods. 6 maďarského znenia smernice 95/46, sa má vykladať v tom zmysle, že zahŕňa tak spracovanie údajov v širšom zmysle slova, ako aj vykonávanie technických úloh v súvislosti s operáciami spracovania údajov.

V – **Návrh**

72. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Kúria, takto:

1. Článok 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46 bráni tomu, aby mohol maďarský Úrad na ochranu údajov uplatniť maďarské právo na prevádzkovateľa usadeného výlučne v inom členskom štáte. Pojem „usadenie“ sa má na tieto účely vykladať v zmysle existencie stálej prevádzkarne akejkoľvek právnej formy, prostredníctvom ktorej je účinne a skutočne vykonávaná určitá

49 — V smernici 95/46 sa uvádza iba slovo odvodené od výrazu „adatkezelés“, ktoré znamená prevádzkovateľ údajov.

50 — Ustanovenie § 3 ods. 17 infozákona. § 3 ods. 10 infozákona definuje pojem „adatkezelés“ v širšom zmysle, ktorý sa v podstate zhoduje so zmyslom pojmu „spracovanie údajov“, definovanom v článku 2 písm. b) smernice 95/46.

činnosť. Jediný zástupca sa môže považovať za stálu prevádzkareň, pokiaľ sa vyznačuje dostatočnou úrovňou stálosti, čo je dané existenciou ľudských a technických prostriedkov nevyhnutných na to, aby sa mohli poskytovať konkrétne služby.

Ďalšie faktory, napr. miesto, z ktorého boli údaje uložené, štátna príslušnosť dotknutých osôb, miesto bydliska vlastníkov podniku, ktorý je prevádzkovateľom údajov, alebo okolnosť, že služba poskytovaná týmto prevádzkovateľom údajov je zameraná na územie iného členského štátu, nemajú priamy a rozhodujúci vplyv na určenie uplatniteľného práva, aj keď môžu predstavovať nepriame dôkazy skutočnej a účinnej povahy výkonu danej činnosti – na účely určenia miesta prevádzkarne – a predovšetkým potom na účely určenia toho, či sa spracovanie údajov uskutočnilo v kontexte činností danej prevádzkarne.

2. V prípade, že vnútroštátny súd určí na základe kritéria stanoveného v článku 4 ods. 1 písm. a) smernice 95/46, že jeho vnútroštátne právo nie je uplatniteľné, musí sa článok 28 ods. 6 uvedenej smernice vykladať v tom zmysle, že ukladanie sankcií za protiprávne činy súvisiace so spracovaním údajov prináleží dozornému orgánu členského štátu, ktorého právo je uplatniteľné; bez ohľadu na to je miestny dozorný orgán oprávnený vykonávať na svojom území všetky právomoci vymenované v článku 28 ods. 3 v súlade s podmienkami definovanými jeho vnútroštátnym právom.

3. Pojem „adatfeldolgozás“, ktorý je použitý v článku 4 ods. 1 písm. a) a v článku 28 ods. 6 maďarského znenia smernice 95/46, sa má vykladať v tom zmysle, že zahŕňa tak spracovanie údajov v širšom slova zmysle, ako aj vykonávanie technických úloh v súvislosti s operáciami spracovania údajov.